

Arrest

nr. 237 332 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 7 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2017 een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote die in België als vluchteling werd erkend op 2 december 2016.

1.2. Op 7 september 2018 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat om datum van 19/10/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van

M.M.H., ° 01/01/1977, Mogadish van Somalische nationaliteit om de echtgenote in België H.M.N., geboren op 21/10/1981, Mogadishu van Somalische nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/05/2013 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel tot het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat uit het administratief dossier de volgende elementen gebleken zijn :

1ste man (A.A.H.) van mevrouw is overleden in 2012.

Mevrouw is hertrouwd met M.M.H. op 01/05/2013.

Meneer M.H., °01/01/1977 vraagt gezinshereniging samen met de 3 kinderen van mevrouw en haar 1ste man A.A.H. (van de kinderen wordt een DNA-test met moeder gevraagd)

Kennis over de familie is ok

Betrokkenen kennen mekaar sinds hun kindertijd

Ze huwden op 01/05/2013

Ze woonden ongeveer 2 jaar en 1 maand samen

Meneer was al eens getrouwd maar zijn vrouw en kinderen zijn omgekomen in een explosie, meneer was zwaar gewond

De laatste keer dat ze mekaar zagen was op 23/02/2015

Mevrouw verliet Somalië op 13/03/2015

Ze hebben contact met elkaar via WhatsApp

Meneer is niet zeker dat hij naar België wil komen

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/04/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 03/08/2018 de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gevonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen H.M.N. en M.M.H. voldoet aan deze bij wet gestelde versie.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan integendeel.

Mijn ambt stelt vast dan betrokkenen en religieus "marriage certificate" voorleggen dat niet gelegaliseerd werd. Om deze reden kan het document niet door mijn ambt aanvaard worden.

Uit het onderzoek zijn bovendien volgende niet onbelangrijke vaststellingen aan het licht gekomen die mijn ambt doen twijfelen aan de oprechtheid van dit huwelijk :

1. *H.M.N. weet niet wie van haar drie schoonzussen en schoonbroer een andere moeder hebben – hetgeen des te opmerkelijke is vermits voornoemden teven haar nichten en neef zijn.*
2. *Volgens M.M.H. nam zijn echtgenote contact met hem op toen zij Italië bereikte doch hierna zou zij ongeveer een jaar niets van zich hebben laten horen. Hij stelt dat zij meestal boos wordt en dat zij elkaar niet mee zo goed begrijpen sinds haar vertrek.*
3. *Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen het niet eens zijn wat betreft hun hereniging. M.M.H. verklaart immers nog niet zeker te zijn of hij al dan niet zijn echtgenote in België zal vervoegen terwijl deze laatste van mening is dat haar echtgenoot zijn visum afwacht.*
4. *Betrokkenen kunnen ten slotte geen foto's voorleggen van hun huwelijksplechtigheid. Vermits zijn haar hun zeggen niet over een telefoon beschikken.*

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtstelsel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"II.1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2, derde lid VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsplicht

II.1.1. De visumaanvraag werd ingediend op 19 oktober 2017.

Dit valt ook te lezen op de website van DVZ (zie <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Pages/Hoezithmetmijnvisumaanvraag.aspx>).

Artikel 12bis, §2, derde lid VW:

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [“ href="#6 negen maanden]” href="#6” volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [“ href="#5 ter kennis gebracht]” href="#5” . De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

In casu werd er noch binnen de 9 maanden een beslissing genomen over de aanvraag tot gezinshereniging, noch werd aan de verzoekende partij een verlengingsbeslissing betekend.

II.1.2. De Raad van State is duidelijk.

Cf. RvSt n.. 240.997 dd. 13 maart 2018:

In het bestreden arrest wordt inderdaad vermeld dat de verwerende partij op 24 april een beslissing heeft genomen “tot uitstel van het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag”. Verzoekster stelt echter dat zij nooit kennis heeft gekregen van deze beslissing. In het bestreden arrest wordt niet vastgesteld dat de voornoemde beslissing van 24 april 2014 ter kennis werd gebracht van verzoekster. De verwerende partij maakt evenmin gewag van een kennisgeving, noch blijkt dergelijke kennisgeving uit de stukken in het rechtsplegingsdossier.

omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijke bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.

9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijke bestreden beslissing dat “de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend”. Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden

bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat “in elke geval” binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn “in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag” waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat die termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.

In casu vemocht de verwerende partij evenmin de visumaanvraag nog weigeren, nu zij de termijn, voorzien in artikel 12bis, §2, derde lid VW heeft overschreden en geen verlengingsbeslissing ter kennis bracht aan verzoekende partij.

Het visum dient aldus te worden toegekend.

De bestreden beslissing schendt manifest het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en artikel 12bis, §3 VW.”

2.1.2. Verzoeker voert aan dat hij op 19 oktober 2017 een visumaanvraag indiende met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote. Zij werd in België als vluchteling erkend. Op 7 september 2018 werd de aanvraag geweigerd, dit is buiten de termijn van negen maanden die wordt voorzien in artikel 12bis, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak nr. C-706/18: “dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend” en “dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten [...] ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

Gelet op de primauteit van de Europese regelgeving dient derhalve te worden gesteld dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar een nationale bepaling die een omzetting vormt van een bepaling van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en die voorziet dat een verblijfsvergunning automatisch moet worden toegestaan indien verweerder niet binnen een bepaald tijdsbestek een beslissing heeft genomen inzake een aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker kan dan ook niet langer nuttig verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 240.997 van 13 maart 2018.

Daarnaast merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de wetgever in artikel 12bis, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat de termijn van negen maanden, eventueel verlengd met tweemaal drie maanden, pas begint te lopen indien “alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie worden voorgelegd”.

Artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Het is niet betwist dat verzoeker bij zijn visumaanvraag op 19 oktober 2017 geen gelegaliseerde huwelijksakte voorlegde, zodat zelfs niet blijkt dat verweerder ertoe was gehouden om binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf het indienen van de visumaanvraag, een beslissing te nemen (cf. *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 66*). Verzoeker maakt bijgevolg geen schending aannemelijk van artikel 12bis, § 2, van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet Schendig artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

11.2.1. De verwerende partij zal ongetwijfeld opwerpen dat de Raad onbevoegd is, aangezien dit een discussie betreft omtrent de geldigheid van het huwelijk, waarover burgerlijke rechtbanken dienen te oordelen. Dit klopt echter niet.

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift immers geenszins om het huwelijk van haar en haar echtgenote te erkennen. Wel verzoekt zij de Raad een uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§5 en §6 Vreemdelingenwet.

11.2.2. De verzoekende partij kan voor de burgerlijke rechtbank immers geen procedure met betrekking tot haar huwelijk opstarten aangezien haar huwelijksdocument niet werd gelegaliseerd.

Het huwelijksdocument kan niet worden gelegaliseerd aangezien België de Somalische regering niet erkent. Dit is dus buiten de wil van de verzoekende partij om en kan haar dus onmogelijk worden verweten.

Het WIPR voorziet in welke omstandigheden een huwelijksdocument kan worden erkend.

Cf. art. 30 WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan

1 ° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, dooreen diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een nietgelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Evenmin bevat het burgerlijk recht ergens een basis om een loutere huwelijksband te erkennen, zonder ondersteunend document.

11.2.3. Het vreemdelingenrecht bevat met artikel 12bis, §5 en §6 VW echter wel een basis om de huwelijksband te onderzoeken als de vreemdeling in kwestie niet in staat is officiële documenten voor te leggen. Het was immers de wil van de wetgever dat een vreemdeling niet belemmerd zou worden in zijn recht op gezinshereniging, louter en alleen omdat hij niet over officiële (lees: gelegaliseerde) documenten beschikt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band]" href="#t"4 in dit verband worden overgelegd.

Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de Ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

In casu was de verzoekende partij inderdaad niet in staat om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (geciteerd sub II.2.) voor te leggen.

Dergelijke bepaling zou overbodig zijn mocht het burgerlijk recht in een oplossing voorzien, quod non in casu. Er valt in het burgerlijk recht dan ook geen enkel vonnis terug te vinden dat een loutere huwelijksband erkent. Neen, het burgerlijk recht erkent buitenlandse huwelijksakten (en bij deze erkenning wordt soms de huwelijksband onderzocht ten einde zeker te zijn dat het geen schijnhuwelijk betreft).

Aldus moet de Raad tevens dit onderzoek aan een toetsing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur onderwerpen. Zoniet dreigt aldaar voor de verwerende partij een speeltuin te ontstaan, die onsnapt aan elk rechterlijk toezicht.

De thans bestreden beslissing geeft alvast de indruk dat de verwerende partij er niet voor teruggaat om ééndertig welk motief te gebruiken -inpertinent en bij wijlen zelfs ronduit racistisch - ten einde haar "onderzoek" te kunnen onderbouwen.

Dit is uiteraard ontoelaatbaar.

Het middel is wel degelijk ontvankelijk.

II.2.5. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW. Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.

Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

11.2.6. De echtgenote van de verzoekende partij kent nochtans wel degelijk de familie van haar echtgenoot, gezien zij neef en nicht zijn. Zij vraagt zich dus af waar uit het administratief dossier dit zou moeten blijken en mocht het al zo zijn, dan betreft het sowieso een misverstand.

Verzoekende partij geeft wel toe dat de lange scheiding op hun huwelijk gewogen heeft. Dit is op zich niet abnormaal. Dit brengt stress met zich mee en men vervreemdt, tijdelijk, wat van elkaar. Vandaar dat er soms wel spanningen zijn, doch deze zijn begrijpelijk. Om hieruit te gaan concluderen dat de huwelijksband niet bestaat is wel zeer kort door de bocht.

Ook met betrekking tot de foto's verduidelijkt verzoekende partij dat noch zij, noch haar echtgenote over een smartphone beschikten ten tijde van het huwelijk, doch wel over een gewone telefoon, waarmee echter geen foto's kunnen worden getrokken.

Al bij al valt aldus de "lichtzinnigheid" waarmee de verwerende partij tot niet erkenning van de huwelijksband besluit op. Dit is a fortiori het geval aangezien de echtgenote van de verzoekende partij als vluchteling werd erkend in België!

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenote van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij haar echtgenoot is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiellozoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

11.2.7. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

11.2.8. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht. Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

.9. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

De Raad stelt vast dat verweerder— aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke-stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing

vormt inzake het bestaan van een-gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonendoch tevens~het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk,-onafgebroken als man en-vrouw-samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben? Het-is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten tejsjnueren - verweerder drukt zich in de bestFeden beslissing immers niet duidelijk uit - dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan", In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er - los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren ~ heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat"het gezin" - waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken - zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam. Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het. gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.2.2. In casu ligt de situatie voor van een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad – die in de onmogelijkheid verkeert om de huwelijksband te bewijzen door middel van een officieel document overeenkomstig artikel 30 van het WIPR. Deze bepaling luidt:

"1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

De Raad wijst er in deze op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)"

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. Verzoeker wijst erop dat de Somalische regering door België niet wordt erkend, zodat hij in de onmogelijkheid verkeert om het Somalisch huwelijkscertificaat als buitenlandse authentieke akte in België te laten legaliseren.

De verwerende partij toont in de bestreden beslissing niet aan dat dergelijk certificaat, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. De verwerende partij heeft bovendien geen nota met opmerkingen neergelegd, en zij repliceert dus niet op de argumenten van de verzoekende partij.

In deze verwijst de verzoekende partij dan ook terecht naar artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, *quod in casu*. Deze bepaling luidt :

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

- 1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.*
- 2. " andere geldige bewijzen " ; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.*
- 3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.*

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §5, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

“3. " Andere geldige bewijzen "

- a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "*

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband [...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld.

Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld: "Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”.

Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”.

Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden.

Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging. Terugkoppelend naar de situatie van de verzoekende partij, herhaalt de Raad dat de verwerende partij haar onderzoek kadert in toepassing van artikel 27 van het WIPR.

Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in dit geval. Immers is er geen sprake van een “buitenlandse authentieke akte”. Het enkele gegeven dat de verwerende partij evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §5 en §6, van de

vreemdelingenwet, dient niet *ipso facto* aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij is overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld *in concreto* onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij zich met het oog op het beoordelen van de familieband, naast de beoordeling van de voorgelegde stukken, verder heeft gebaseerd op een advies van de Procureur des Konings, dat werd gevraagd op 18 april 2018.

Uit de lezing van de motieven van de beslissing, blijkt dat op grond van de volgende elementen werd besloten dat het gaat om een schijnsituatie:

- *“H.M.N. weet niet wie van haar drie schoonzussen en schoonbroer een andere moeder hebben – hetgeen des te opmerkelijke is vermits voornoemden teven haar nichten en neef zijn”;*
- *“Volgens M.M.H. nam zijn echtgenote contact met hem op toen zij Italië bereikte doch hierna zou zij ongeveer een jaar niets van zich hebben laten horen. Hij stelt dat zij meestal boos wordt en dat zij elkaar niet mee zo goed begrijpen sinds haar vertrek”;*
- *“Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen het niet eens zijn wat betreft hun hereniging. M.M.H. verklaart immers nog niet zeker te zijn of hij al dan niet zijn echtgenote in België zal vervoegen terwijl deze laatste van mening is dat haar echtgenoot zijn visum afwacht”;*
-“Betrokkenen kunnen ten slotte geen foto’s voorleggen van hun huwelijksplechtigheid. Vermits zijn haar hun zeggen niet over een telefoon beschikken”;

Verzoeker voert aan dat zijn echtgenote wel degelijk haar schoonfamilie kent en dat uit het administratief dossier niet blijkt uit welke elementen het gebrek aan kennis werd vastgesteld. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat dit steunt op het interview dat lastens het parket met de echtgenote werd afgenomen. Hoe dan ook betreft het hier slechts een eerste vaststelling tussen andere, waarbij deze vaststellingen als een geheel worden beoordeeld. Wat betreft het feit dat verzoeker en zijn echtgenote na verzoekers aankomst in Italië ongeveer een jaar geen contact hadden, is verzoekers verklaring, dat de lange scheiding stress zou hebben meegebracht, een loutere bewering. De vaststelling dat twee echtgenoten die hereniging beogen, na verzoekers aankomst in Europa, nauwelijks contact houden, kan worden beschouwd als een gewichtige vaststelling die de geloofwaardigheid van het huwelijksleven ernstig aantast. Ook de vaststelling dat verzoeker blijkbaar niet het voornemen heeft om zijn echtgenote te vervoegen, kan worden beschouwd als determinerend.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op het ogenblik van het huwelijk nog niet over een smartphone beschikte, betreft dit een bijkomend motief dat moet worden samen gelezen met de overige vaststellingen. De bewering dat verzoeker niet over een smartphone beschikte, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen foto’s kon voorleggen van het huwelijk. Het is niet onredelijk met dit motief rekening te houden, dat overigens moet worden samen gelezen met de overige motieven. De Raad acht het oordeel dat verzoekers huwelijk niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap, maar op het bekomen van een verblijfsvoordeel, in het licht van het geheel van de motivering, niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, impliceert de vaststelling dat geen sprake is van een daadwerkelijk huwelijksleven, ook geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT